

Mannen og myten: «Jeg hører aldri på mp3-filer», sier dj, klubbarrangør og musikkelsker Andrew Pirie. Her med The Stone Roses' selvtitulerte debutalbum fra 1989.

Hey take it right down / Lay back in the sun / Gonna have me some good times babe / Good dope good fun

Hvem sa at ikke heroinavhengige skoglanere vet å more seg?

Da jeg kom til Primal Screams hjemme i Glasgow, var det ennå et døgn til The Stone Roses skulle på tallerkenen, så jeg satt på *Screamadelica* og dro rett til Celtic Park og så Motherwell bli slått 1-0, deretter et par tilfeldige puber, så ti timer i lopppekassa, full *Scottish* til frokost, litt sosing i byen, litt artikkelsskriving (for hånd, selvsagt), klokken ble to, byen våknet til liv, jeg ventet, ventet, ventet, og så. Endelig. Det er tid for å høre *The Stone Roses*.

Jeg går ut fra dasset, og tenker: Av alle rare ting jeg har brukt penger på opp gjennom årene, må dette være noe av det rareste.

Baklengs. Selvsagt låter det fantastisk. De første låtene «I Wanna Be Adored» og «She Bangs the Drums» er rene mesterverk. På «Don't Stop», hører jeg anlegget kvalitet. Sangen består av en lang rekke baklengs avspilte riff og toner, som The Beatles gjorde på «I'm Only Sleeping». I mp3-format blir låten en dvask pudding. Smørje. Haggis. Nå låter den flott og krystallklart. Jeg husker hva Andrew sa før det hele begynte:

– Nå kommer man helt innpå platen, slik bandet egentlig ønsket at den skulle låte. Helt nærme musikken.

Da tenkte jeg: Snobb. Men nå skjønner jeg hva han mener. Ellers kommer det største kicket av å bare sitte der. Låt etter låt etter låt, uten å si et kvekk.

Når side A er slutt, hører jeg forsiktige klapp-klapp-klapp bak meg. En annen følger på, klapp-klapp-klapp. Litt småprat her og der, mer spredt klapping. Jeg tenker: Å nei, nå kommer det hele til å skli ut! Andrew går bort til anlegget, snur plata og løfter stiftet på plass. «Tear me apart and boil my bone / I'll not rest till she's lost her throne» synger vokalist Ian Brown på «Elizabeth My Dear», åpningslåten på side B. Samtidig ljoner et «Shut the fuck up!» gjennom rommet, og oppfordringen er ikke rettet mot The Stone Roses' antirojalisme, men mot pratesyken som er i ferd med å kuppe kvelden. Og det virker. Seremonien er i gang igjen. Folk holder kjef. Jeg også. Men tyve minutter senere, på den herlige sistelåten «I Am the Resurrection», er det allsang. Et lovbrudd, tenker jeg, men Andrew smiler fra øre til øre.

– Noe sånt hadde aldri hendt i London. Typisk Glasgow! sier han etterpå.

Når platen er ferdig, vil jubelen ingen ende ta. «Spill 'Fools Gold'», roper en, det er en Stone Roses-låt det er umulig å ikke danse til, og den kommer på, folk reiser seg.

– Hvordan var det for deg? spør jeg sidemannen, men han er for opptatt med å gi sidemannen på andre siden en 20 sekunder lang bamseklem. Så

En vanlig kveld på byen: For bare fem pund kunne man høre *The Stone Roses* fra begynnelse til slutt.

Før dørene åpnes: Da Classic Album Sundays kom til Glasgow, var utestedet The Berkeley Suite omgjort til en slags kinosal.

jeg reiser meg opp, og går litt hit og dit. Stemningen på klubben er utrolig bra, så bra at jeg begynner å angre på at jeg skippet den Oasis-låten nede ved Rugby. Andrew kommer bort, og begynner å messe om lyden og anlegget igjen, meget engasjert. Jeg er egentlig ikke så nøye på det hi fi-greiene, sier jeg, men Andrew snakker varmt om hvordan lyden kunne vært hvis anlegget hadde stått og gått i et par dager. Snart er også jeg overbevist: Selv døve ville merket forskjell, hvis bare platespilleren hadde fått snurre sammenhengende siden onsdag.

Surrealistisk. En stresset kar skrur på mobilen.

– Nå må jeg ringe hjem, ellers blir det skilsmisse, sier en.

– Det var surrealistisk! sier en annen.

Han har vært Stone Roses-fan siden platen kom ut, men nå var det som å høre en splitter ny plate. Gitarene var helt annerledes! Ekkoene plutselig krystallklare! Vokalen til Ian Brown var *der*, sier han, og holder hånden opp foran ansiktet. Etter som minuttene går, skjønner jeg mindre og mindre av hva han snakker om, men jeg får med meg han er lykkelig over å ha fått være med på denne kvelden. Plutselig går det opp for meg at han har begynt å snakke om norsk laks. Er fisket bra? Verdt å ta en tur?

– Det er kanonbra, sier jeg. *Bare kom!*

ml@morgenbladet.no

Din annonse her?

Kontakt annonsesjef
Espen Håseth
tlf. 920 40 224

MORGENBLADET

GALLERI TRAFØ

Utstillingsåpning

LØRDAG 24. MARS KL 12.00

varer til 6. mai

Kunsthallen:

EINAR SIGSTAD "UTSYN"

Kuben:

EINAR SIGSTAD · BOKLANSERING

Prosjektrommet: ARE BLYTT

LENSMANNSLIA 60, 1386 ASKER ·
TORS 12 - 18 · FRE - SØN 12 - 16

www.galleritrafo.com